

[Arbejdsministeren]

arbejdskraft til det ledige job. Det er fuldkommen irrelevant, om den arbejdssøgende forsøges af arbejdsløshedsdagpenge, kontanthjælp eller eventuelt privat forsørgelse. Det væsentlige er, at de pågældende ønsker at få et job.

Jeg forstår udmærket ønsket om at hjælpe den nævnte persongruppe, men de har altså faktisk allerede i dag mulighed for at benytte AF-systemet, og anden del af forslaget er derfor efter min mening helt overflødig.

For så vidt angår det tredje punkt ønsker forslagsstillerne, at arbejdsløshedskassemedlemmer, der har været igennem et revalideringsforløb med økonomisk støtte efter bistandsloven, skal kunne få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge med det samme, hvis de ikke får arbejde.

Medlemskab af arbejdsløsheds-kassen er bevaret under revalideringsforløbet. Forslagsstillerne ønsker altså, at revalidendgruppen skal fritages for de gældende regler om rådigheds-vurdering.

I den sammenhæng vil jeg godt sige, at jeg tror, det er væsentligt for revalidenderne, og jeg tror, det er ønskeligt for revalidenderne, at de i øvrigt ligestilles med andre arbejdsløsheds-kassemedlemmer i relation til rådigheds-vurderingen, da denne holdning kan medvirke til, at der skabes en positiv holdning til beskæftigelse af revalidender på arbejdsmarkedet.

Det er vel ikke efter det, jeg har sagt, en overraskelse, at vi afviser forslaget.

Jytte Andersen (S):

Vi synes i Socialdemokratiet, at SF's forslag tager fat i et par væsentlige problemer; det ene problem er jo, som arbejdsministeren også var inde på, hvilke virkninger det her får for dagpengene, når forældre er arbejdsløse og står uden børnepasningsmuligheder. Vi synes faktisk, det er et problem, der skal løses, men vi tvivler meget på, om den model, SF her lægger frem, er den rigtige. I virkeligheden er det et ventelisteproblem, der skal løses, men vi er modstandere af, at det skal gøres gennem dagpengesystemet eller gennem et system, der ligger tæt op ad dagpengesystemet.

Vi har også den opfattelse, hvis man brugte denne model, at det måske ville medvirke til en udvikling, der kom til at ligne de omtalte ordninger om forældreløn. Vi er principielt imod at knytte en ydelse til en voksen for at passe sit eget barn. Det er en tankegang, som vi vil kæm-

pe imod, og vi er lidt nervøse for, at den model, som SF lægger op her, bestemt ud fra en god mening og god forudsætning, kan virke fremmende for nogle andre ting, som jeg ved at i hvert tilfælde fru Lilli Gyldenkilde er lige så meget modstander af, som jeg er det. Så det punkt afviser vi fra Socialdemokratiets side.

Derimod har vi sympati for de to andre punkter i forslaget, der går ud på i højere grad at sikre revalidender og bistandsmodtagere en rimelig stilling på arbejdsmarkedet. Det kan da godt være, som arbejdsministeren siger, at AF-systemet skal betjene revalidender på linje med alle andre. Spørgsmålet er så, om virkeligheden ser sådan ud, for umiddelbart lyder det rigtigt og godt, og så skulle der ikke være nogen problemer, men vi er ikke helt enige med arbejdsministeren i, at virkeligheden ser sådan ud for revalidender.

Vi vil se positivt på den bestemmelse om at forkorte 1-års-perioden til en ½-års-periode. Vi vil også se positivt på bestemmelsen om, at man, hvis man har været dagpengeberettiget før revalideringsperioden, ikke efter endt revalideringsperiode skal ud i 5-ugers-bestemmelsen. Vi vil altså se positivt på de to sidste punkter, men det første punkt er vi som sagt afvisende over for. Vi mener faktisk, at vi skal løse ventelisteproblemerne på anden vis, og henviser til vores eget beslutningsforslag nr. B 100, som peger på både daginstitutionstakster, men også lægger op til, at der skal være et større pres på kommunene for at få opfyldt deres krav i henhold til bistandsloven, og som taler om, at kommunerne har ansvar for at imødekomme forældrenes behov for at få passet børn på kvalificeret måde.

Svend Åge Petersen (KF):

Med dette beslutningsforslag påpeger SF, at der i kommunerne tilsyneladende er en forskellig praksis for, hvordan bistandsloven administreres.

I praksis er det allerede sådan, at det er samfundets opgave at passe folks børn, og det skal ske ved, at kommunerne skal stille et fornødent antal daginstitutionspladser eller anden pasningsmulighed til rådighed. Men det er op til den enkelte kommune at bestemme, om pasningstilbudet skal gives i form af institutioner eller pasning af børnene på anden måde.